

Arrest

nr. 168 432 van 26 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 februari 2015, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 21 september 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 19 februari 2015 verklaart de verwerende partij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Dit vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"[...] De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 21.09.2009 bij de burgemeester van 1070 Anderlecht door [...],

in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene kwam naar België op 31.10.2001 met een visum D op basis van studies. Het feit dat betrokkene naar België kwam om te studeren en dus ook het Frans machtig moest zijn om de studies aan te vatten alsook de studies zelf en de tewerkstelling als jobstudent (werkstudent) zijn een logisch gegeven en vloeien voort uit de machtiging die in toepassing van artikel 58 (e.v.) van de wet van 15.12.1980 werd toegestaan in het kader van de studies. De integratie die zich zou voltrokken hebben tijdens de duur van de studies kan dus niet basis dienen om een regularisatie te rechtvaardigen.

Betrokkene behaalde in 2004 zijn graduaat boekhouding na een driejarige studie aan EPHEC (École Pratique des Hautes Etudes Commerciales- Brussel). Daarna schreef betrokkene zich gedurende 3 opeenvolgende studiejaren in bij de Haute École de Bruxelles (HEB) waar hij telkens opnieuw het eerste jaar "Informatique de gestion" probeerde af te werken, doch zonder succes. Voor de daaropvolgende studiejaren 2007-2008 en 2008-2009 was betrokkene ingeschreven aan de Haute École Francisco Ferrer te Brussel voor een 3e jaar Bachelor in "gestion de l'entreprise" maar zonder enig positief resultaat. Zijn verblijfsmachtiging als student verliep op 31.10.2009. Hij besloot deze niet meer te verlengen. Bovendien kan het feit dat betrokkene na het behalen van zijn graduaatsdiploma in 2004 nog jaren verder studeerde zonder enig resultaat en op deze wijze een langdurig verblijf tot stand bracht, nu niet aangegrepen worden om een verankering te bewijzen.

Betrokkene wist dat de machtiging die in het verleden aan hem werd verleend van tijdelijke aard was en beperkt tot de duur van zijn studies. De aangehaalde elementen van integratie zijn in die mate niet uitzonderlijk en getuigen niet van een duurzame lokale verankering. Uit de door betrokkene aangehaalde elementen blijkt nergens uit dat hij het centrum van zijn sociale, culturele, affectieve en economische belangen in België op een duurzame wijze in België heeft gevestigd. Betrokkene toont derhalve niet aan dat er gegronde humanitaire redenen zijn om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis te rechtvaardigen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op, "Schending van het artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (artikelen 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991) en artikel 8 EVRM, Redelijkheidsplicht".

Verzoeker betoogt als volgt:

"1.

Aangezien artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt als volgt: [...].

De wet voorziet aldus niet in voorwaarden met betrekking tot de gegrondheid van een aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Verwerende partij heeft aldus een discretionaire bevoegdheid en kan vrij beslissen of zij de regularisatie al dan niet toestaat.

Verwerende partij dient zich evenwel te houden aan haar motiveringsplicht: zij moet de determinerende motieven geven waarom een aanvraag niet voldoet, en deze uitleg mag niet kennelijk onredelijk zijn, mag niet neerkomen op willekeur, en mag ook de discretionaire bevoegdheid niet beperken.

2.

Verzoeker haalde in zijn verzoekschrift dd. 17.09.2009 aan dat hij sedert 2001 op het Belgische grondgebied. Gedurende de inmiddels 14 jaren die hij op het Belgische grondgebied heeft verbleven, heeft hij zich perfect geïntegreerd. Naast zijn studies werkte hij hier ook als jobstudent. Hij spreekt vloeiend Frans, en ontwikkelde hier duurzame sociale banden.

Gedurende zijn verblijf op het Belgische grondgebied vestigde verzoeker hier het centrum van zijn sociale, culturele , affectieve en economische belangen.

Verwerende partij betwist dit echter.

Zij stelt dat de integratie van verzoeker die zich voltrokken zou hebben tijdens de duur van zijn studies niet in aanmerking genomen kan worden, daar het volbrengen van zijn studies, de kennis van de taal, en zijn werk als jobstudent logische gegevens zouden zijn en zouden voortvloeien uit de machtiging tot verblijf als student.

Ook de verankering van verzoeker in België kan volgens verwerende partij niet worden aangenomen, daar verzoeker na het behalen van zijn graduaat boekhouding nog vijf jaar lang vruchteloos een bijkomend diploma trachtte te behalen, en zijn verblijf als student om deze reden verlengd werd tot in 2009.

Tenslotte stelt verwerende partij dat de door verzoeker aangehaalde elementen van integratie niet uitzonderlijk zijn, en niet getuigen van een duurzame lokale verankering.

3.

Verwerende partij stelt aldus dat de integratie van verzoeker, die zich voltrokken heeft tijdens de duur van zijn studies niet als basis voor een regularisatie kan dienen.

Zijn kennis van de Franse taal en zijn deelname aan het arbeidsleven toen dit voor hem legaal mogelijk was, zijn elementen die ook nu nog bestaan en die ook nu nog aantonen dat verzoeker sedert zijn aankomst op het Belgische grondgebied alle inspanningen heeft gedaan om zich de Belgische gewoonten, gebruiken en manier van leven eigen te maken.

Integratie is bovendien een voortdurend proces. Ook na het beëindigen van zijn studies, en na het intrekken van zijn verblijfsrecht, bleef verzoeker zich verder aanpassen aan de Belgische maatschappij.

Verwerende partij toont onvoldoende aan waarom de integratie van verzoeker, om welke reden deze zich ook voltrokken zou hebben, eens verworven, niet meer in aanmerking genomen zou mogen worden. Ongeacht of deze integratie een logisch gevolg van zijn studies op het Belgische grondgebied, een feit is dat deze integratie ook de dag van vandaag nog vaststaand element.

Verzoeker merkt trouwens op dat verwerende partij niet betwist dat verzoeker zich wel degelijk geïntegreerd heeft. Louter omwille van de omstandigheden waarin deze integratie zich voltrok, wordt dit element niet in overweging genomen.

Verwerende partij laat ook na te motiveren waarom de verdere integratie van verzoeker, die zich voltrokken heeft na het beëindigen van zijn verblijfsrecht, niet in aanmerking genomen zou kunnen worden.

4.

Ook het langdurig verblijf van verzoeker wordt door verwerende partij niet aanvaard als een reden om regularisatie toe te staan.

Verzoeker heeft namelijk na het behalen van zijn diploma in 2004, nog tot en met het schooljaar 2008-2009 zijn studies verlengd zonder nog ooit een diploma te behalen. Verwerende partij stelt dat verzoeker zelf op deze manier een langdurig verblijf tot stand bracht.

Het is inderdaad een feit dat verzoeker na het behalen van zijn diploma in 2004 nooit meer enig positief resultaat behaalde in zijn studies. Zijn verblijfsmachtiging werd echter steeds verlengd tot op 31.10.2009. Hierna was het verzoeker zelf die geen verdere verlenging aanvraagde.

Wanneer verwerende partij, op grond van de teleurstellende resultaten van verzoeker, van oordeel was geweest dat hij zijn studies op een overdreven manier verlengde, dan had zij het verblijfsrecht van verzoeker kunnen intrekken. Dit is echter nooit gebeurd, hoewel verzoeker drie opeenvolgende studiejaar niet slaagde voor het eerste jaar "Informatique de gestion". Zelfs na deze mislukking werd het verblijfsrecht van verzoeker nog verlengd om een andere studie aan te vatten.

Verwerende partij moet aldus indertijd van oordeel geweest zijn dat de verlening van het verblijfsrecht van verzoeker geoorloofd was. Misschien had hij zelfs na 31.10.2009 nog een nieuwe verlenging kunnen bekomen? Het was immers verzoeker zelf die besloot om geen verlening van zijn verblijfstitel aan te vragen.

Het past dan ook niet dat verwerende partij nu schijnt te stellen dat verzoeker op kunstmatige wijze een langdurig verblijf op het Belgische grondgebied tot stand heeft gebracht. Indien verwerende partij van oordeel is dat het blijven verder studeren zonder resultaat te behalen, slechts een manier was om langdurig verblijf tot stand te brengen en niet uitging van een oprechte wil om te studeren, dan had zij het verblijfsrecht van verzoeker indertijd om die reden moeten beëindigen.

Bovendien rept verwerende partij met geen woord over de duur van het verblijf van verzoeker na de intrekking van diens verblijfsrecht. Na het vervallen van zijn verblijfsmachtiging op 31.10.2009 heeft verzoeker namelijk nog ruim vijf jaar op het Belgische grondgebied verbleven.

Verzoeker heeft aldus van zijn 37 levensjaar, ruim veertien jaar op het Belgische grondgebied verbleven. Het komt meer dan onredelijk voor om te stellen dat er aldus van duurzame lokale verankering geen sprake kan zijn.

4.

Tenslotte stelt verwerende partij dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat zijn sociale, culturele, affectieve en economische belangen zich op duurzame wijze in België zouden bevinden.

Verzoeker was 23 jaar oud toen hij op het Belgische grondgebied aankwam. Hij beleefde hier vervolgens acht jaren als student en bleef ook na zijn studies in het Brusselse wonen. Hij behaalde hier het diploma dat hem hier ook de beste toegang tot de arbeidsmarkt zal verschaffen.

Het is aldus duidelijk dat verzoeker, die zijn land van herkomst op dermate jonge leeftijd verlaten heeft, door zijn langdurig verblijf op het Belgische grondgebied, hier zijn vriendenkring en sociaal leven heeft opgebouwd, en hier de kansen heeft gecreëerd om economisch actief te worden van zodra hij in het bezit zal zijn van een verblijfsvergunning.

Door de loutere stelling dat verzoeker de vestiging van zijn centrum van belangen in België niet zou hebben aangetoond, weerlegt verwerende partij de elementen die door verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf werden aangehaald, niet.

5.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Gelet op hetgeen voorafgaat blijkt dat in de bestreden beslissing geen deugdelijke motivering wordt gegeven voor de weigering van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.4. In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond is. Dit houdt in dat de verwerende partij van oordeel is dat er geen reden is om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker wijst op zijn langdurig ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar in het Rijk, waarbij hij de nadruk legt op zijn uitstekende integratie en het volledig beheersen van de Franse taal. Verzoeker stelt dat hij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt. Bij de aanvraag werden een kopie van een identiteitsstuk en een verblijfstitel gevoegd. Er werden geen stukken overgemaakt die de integratie aantonen. In het administratief dossier zitten wel stukken m.b.t. de studies van verzoeker en loonfiches m.b.t. de studentenjob die verzoeker heeft uitgeoefend tijdens zijn studies.

2.6. Verzoeker bekritiseert de passage in de bestreden beslissing die stelt, *“De integratie die zich zou voltrokken hebben tijdens de duur van de studies kan dus niet basis dienen om een regularisatie te rechtvaardigen”*, maar gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing tevens stelt, *“De aangehaalde elementen van integratie zijn in die mate niet uitzonderlijk en getuigen niet van een duurzame lokale verankering. Uit de door betrokkene aangehaalde elementen blijkt nergens uit dat hij het centrum van zijn sociale, culturele, affectieve en economische belangen in België op een duurzame wijze in België heeft gevestigd. Betrokkene toont derhalve niet aan dat er gegronde humanitaire redenen zijn om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis te rechtvaardigen.”* Hieruit blijkt dat de verwerende partij in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift niet *“louter omwille van de omstandigheden waarin deze integratie zich voltrok, dit element niet in overweging heeft genomen”* en wel degelijk verder heeft gemotiveerd aangaande de aangevoerde integratie. De Raad kan de voormelde gedane beoordeling niet kennelijk onredelijk achten, aangezien verzoeker geen stukken voegde bij zijn verzoekschrift om zijn integratie aan te tonen en het dossier naast stukken die verzoekers studies betreffen tot 2009 en zijn studentenjob die hij destijds uitoefende, geen andere stukken bevat. De Raad merkt op dat verzoeker ook niet na zijn aanvraag het dossier bijkomend stoffeerde met stukken aangaande zijn integratie. Ook bij het verzoekschrift worden geen dergelijke stukken gevoegd. Verzoeker gaat er prat op ruim veertien jaar op het Belgisch grondgebied te hebben vertoefd en poneert dat hij hier een vriendenkring heeft opgebouwd tijdens zijn langdurig verblijf, maar zijn integratie wordt niet concreet aangetoond. Het is niet omdat verzoeker een langdurig verblijf in het Rijk kent en hier gestudeerd heeft, dat hij per definitie geïntegreerd is of getuigt van een duurzame lokale verankering.

2.7. De in punt 2.6. bedoelde passage volstaat om de bestreden beslissing te schragen zodat het motief in de bestreden beslissing ingeleid door het woord ‘bovendien’, met name *“Bovendien kan het feit dat betrokkene na het behalen van zijn graduaatsdiploma in 2004 nog jaren verder studeerde zonder enig resultaat en op deze wijze een langdurig verblijf tot stand bracht, nu niet aangegrepen worden om een verankering te bewijzen”* kan worden beschouwd als een overtollig motief van de bestreden beslissing. Kritiek op een overtollig motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.8. De afsluitende theoretische opmerkingen aangaande de motiveringsplicht tonen daarvan geen schending aan.

2.9. De opgeworpen schending van artikel 8 EVRM wordt niet nader uitgewerkt en derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA